

Sygn. akt III K 480/o8/o

## POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2010 r.

**Sąd Okręgowy we Wrocławiu w III Wydziale Karnym w składzie:**

Przewodniczący - SSO Wiesław Rodziewicz

**Protokolant: Tomasz Kujawa**

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej Marka Janczyńskiego

po rozpoznaniu na posiedzeniu w sprawie **M. S.**

z wniosku

w przedmiocie odszkodowania i zadośćuczynienia

**p o s t a n a w i a**

na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. postępowanie w sprawie umorzyć,

## UZASADNIENIE

W dniu 18 listopada 2008 r. do tut. Sądu wpłynął wniosek o odszkodowanie i zadośćuczynienie za szkodę i krzywdę doznaną z powodu represji na podstawie ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Wniosek ten nie został sporządzony przez S. S. - która wskazała, iż działa jako pełnomocnika wnioskodawcy - M. S..

Wskazać jednak należy, iż w postępowaniu o odszkodowanie i zadośćuczynienie w trybie ustawy z 23 lutego 1991 roku pełnomocnikiem wnioskodawcy może być tylko adwokat. Inna osoba - nawet z kręgu najbliższej rodziny - nie jest uprawniona do występowania w tej roli. (postanowienie Sąd Apelacyjny w Krakowie z dnia 7 grudnia 1995 r., II AKz 485/95, KZS 1995/12/29).

Zatem S. S. nie może być pełnomocnikiem M. S. do reprezentowania go w sprawie z tytułu odszkodowania i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, dochodzonych w trybie ustawy rehabilitacyjnej, bowiem nie jest ona osobą uprawnioną do tego według przepisów ustawy o ustroju adwokatury (art. 79 § 1 k.p.k. i art. 72 k.p.k.).

Zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. 1991 r. Nr 34 poz. 149 z późn. zm.), wniosek osoby represjonowanej lub innego uprawnionego podmiotu wymienionego w tym przepisie jest warunkiem niezbędnym do wszczęcia postępowania o stwierdzenie nieważności orzeczenia.

Zatem brak wniosku złożonego przez osobę uprawnioną musiał skutkować umorzeniem postępowania, gdyż stanowiło to negatywną przesłankę postępowania jurysdykcyjnego.

Wniosek osoby uprawnionej do wystąpienia o stwierdzenie nieważności orzeczenia, o którym mowa w ustawie lutowej, należy traktować analogicznie jak skargę uprawnionego oskarżyciela, podobnie bowiem jak ona jest on warunkiem niezbędnym do wszczęcia postępowania. ( postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 lipca 2001 r., II AKz 526/o. OSA 2002/1/2...).

Jednocześnie wskazać należy, iż Sąd dostrzegł brak formalny pisma, w postaci podpisu. W art. 119 kpk, określający niezbędne wymogi każdego pisma procesowego, wskazano, iż pismo procesowe powinno zawierać podpis składającego pismo.

Wskazać jednak należy, iż wzywianie o uzupełnienie braku formalnego wniosku w trybie art. 120 § 1 kpk wobec tego, iż wniosek ten złożyła osoba nieuprawniona, jest nieuzasadnione.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak powyżej.